

Велимир Петров

Гравитационни мъки

Ходя, къде ходя, все с късмета си ходя. В най-голямата криза за вестници, хората дето съвсем не могат без вестник, дето какво ли не дават за къдрав вестник, а няма и няма, открих един, почти цял. Сравнително пресен, никакъв лош дъх, никакъв мухъл или нещо от тоя род, къде ти, таванът ми е проветрив.

Трендафорите, увити в него, съвсем на скоро бяха излезли от мода. Не помня точно, дъщеря ми беше ли се родила или тя беше родила вече... Вестникът беше само от външната страна на трендафорите, нещо като опаковка. Вътре, да не се свиват, бяха натъпкани, за съжаление с тоалетна хартия първа употреба.

Вестникът, както споменах, не беше цял – липсваха шапката, уводната статия и резюмето, което беше лошо вече само по себе си. Не можеш бързо да влезеш в епохата и оперативните и характеристики.

Това, разбира се, се отнася за повърхностния читател, свикнал всичко да му се поднася сдъвкано, със съответните коментари и изводи. Ние, слава Богу, спадаме към поколението връщано от много панаири, не му е тука мястото и прочее, та това поколение можем да четем не само между редовете, но и под тях, както и встрани... и всякак. Най-малките подробности ги виждаме под зашифрования им ъгъл и си теглим заключението. В случая подробността не беше никак малка и обхващаше не едно междуредие, а тъкмо четири. Опаковчикът, може и аз да съм бил, не споря, тъй като трендафорите ми бяха до болка познати, след несръчното завиване, като капак беше засукал вестникът като бонбон. При този груб акт, токът по-точно налчето му беше пробил вестника на два от пластове му, на четири реда, на една колонка. Тази именно информация, за посветения, отправяше точно към адреса!

Кой и от коя обществена формация, ще тръгне да си подковава трендафорите, тези деликатни паркетни не пантофи, а перушинки, с налчета, ако не е степ-танцър! Не е степ-танцър! От къде знаем – много просто, Ние ли няма да знаем, че никога не сме били степ-танцър! Налчето, от своя страна, беше доста амортизирано, едностранно изтрито, главичката на крайното гвоздейче липсваше, поради което хлопаше двусмислено. Тази информация веднага стесняваше възможните варианти и превръщаше към един от първите преходни периоди. Още едно уточнение – нямаме налице шик прищипаните върхове на „а́ла Поанкаре“, значи първата парична обмяна. Парите спестявани години наред, с цел осигуряване на прилична стипендия за следване, след обмяната стигнаха точно за едни трендафори! А чрез налчетата стигнаха до възраст, почтена дори за туристически чепици.

Ето, че без да ползваме скъпия въглероден метод за точната датировка, имаме задоволителен резултат. Обратната проверка, задължителна в такива случаи, също е категорична. Единствения от възможните, но погрешен вариант се самоизключи още на третия ред – съвпадна с пълната липса на пазара на тоалетна хартия, както и във вносната листа по първо и второ направление.

Както и да е – вестник като вестник! С разна информация, а ние мрем за такива. Всякаква и по всяко време! Знайно е, че при пълно затъмнение от към информация, сами си произвеждаме такива, но не е същото. Спомням си, за една позната, която напористо ме информираше през един сушав период. Много се стараше, милата, та когато премина в друг сектор, опитах да компенсирам със самозадоволяване, но определено не беше същото...

Зачетох едно подчертано с избледнял флумастер каре. Много интересно и познато, напомняше ми на отдавна гледан исторически филм с Конрад Вайд. Един много мъдър човек с дълга брада и къси гащи много познавал. По това време, ако си спомняте, дългата брада и късите гащи бяха в немилост. Нещо като „Персона нон грата“. Покрай тях и индивидът, който си позволявал този лукс би трябвало да е в немилост. Този индивид, обаче, нали бил много мъдър се бил снабдил със служебна бележка, че уж се снима в някакъв филм, копродукция с Мосфилм! Пък и нали много познавал, все бил полезен Някому. Познавал разни работи; в началото без някакъв определен ред или замисъл, без специална подготовка.

Разхождал се с дългата брада и късите гащи на най-неподходящи за целта места и хоп – вземел, че познаел! Например числата от тотото, курса на долара за понеделник или кога ще има някакъв катаклизъм! Много и често познавал, така сочат данните.

Не щеш ли, веднъж или дважд, може и повече, не се споменава точно, взел, че познал жената на ближния! И от това произлязъл катаклизъм! Ближният бил едновременно влиятелен и злопамен. Направил така, че късите гащи и пълнежът им да се подвизават от тук нататък в район доста и чувствително отдалечен от светските кръстовища и неподходящ в синоптично отношение. Тук имаше забележка, че продължението следва на шеста страница...

Един по лабилен разказвач нямаше начин да не ви занимава с подробности, като какво има по мъртвите сибирски полета на въпросната шеста страница. Не, че няма, напротив, закадниялата за информацията душица с удоволствие ще погълне всичко, ще му се наслади, ще го

пречупи през ъгъла на неговото си и ще го предъвче за втора и трета употреба...

Ние, обаче, няма да Ви губим времето – направо към заграденото с поизбелелия флумастер.

То не е чак толкова много. Късите гащи и средно дългата проскубана брада, а тя е точно такава, защото още в началото на новото местопребиваване я опасли стадо прегладнели молци, та много мъдрият човек станал още по-мъдр. От една страна дето натрупал ценен опит от гореслучилото се, от друга, че започнал да се досамообразова. Затова – време – дал Бог. Също и консултанти, попаднали по различно време и причини по тия непривлекателни места. Веднага трябва да се подчертае, че условията били къде-къде по напредничави от тия описани от Даниел Дефо.

Много, много ценни неща усвоили Късите гащи, под каквото име бил познат в района. Когато след неопределен период от време, било от носталгия, било от „външни причини“, се наложило отново да се придвижи в изходните си позиции, вече имало на лице едно лице с универсални и донякъде извън земни знания. Светските академични познания се кръстосвали и допълвали с векове натрупан умствен багаж на тайнствени хималайски мозъци, снежни човечи и шамани плюс хармонично съжителстващи източни религии. Тази информация беше набрана с получер петит, следваше редакционна бележка в курсив, че ето на, след едно „тъй дълго отсъствие“ (имаше такъв френски филм с Жорж Уилсън и Алида Вали), ще имаме щастливата възможност и прочие и прочие...

Въпреки годините изтекли от първата ми среща с този вестник, приблизително равни на годините, на които съм бил тогава, всеки детайл ми е отчетливо пресен и пред очите:

Пътувах с експреса „Синия Дунав“, във вагон-ресторанта, от началната до крайната спирка. Всичко около седем часа. Това разстояние съм го минавал откак се помня като човек, до сега – многократно и с различна тяга. Било с мотоциклет, различни коли – леки и товарни; автобуси, самолети, пътнически, бързи и експресни влакове... Но най-най-бързо и неусетно съм пътувал с вагон-ресторант! Докато влезеш във вагон-ресторанта, докато намериш място, докато поръчаш и изпълнят поръчката, докато повториш и... вече си пристигнал! Да не говорим за разните чешити с които можеш да разговаряш като равен – чешит с чешит. Никаква дискриминация на каквато и да е основа. Свободно място имаше до един очукан, но явно и отракан чешит с къси гащи и проскубана

брадица. Точно така – познахте – Нашият човек! Много ми се зарадва. Нея година пазарът беше наводнен с унгарска палинка, сиреч ракия, в няколко десена: силва палинка – сливова ракия; барацка – кайсиева; черешня – от череша, както и нещо като джин – хвойнова ракия. В половин литрови шишенца, с добри вкусови качества, сравнително евтини, какво му плащаш... Сега си пия гроздова, но тогава само водка, че имаше дъх на общуване с медицинска сестра. Всички други концентрати пренебрежително определях като одеколони.

Като всеки уважаващ себе си, добре зареден ресторант, този също имаше само два вида концентрат: унгарски сливова и кайсиева! Това беше знамение! Предопределение! Маса, двама с една цел, после четирима, люлеене насам-натам по трасето, скучен пейзаж... Казах „после четирима“ – но който е пътувал с експрес „Синия Дунав“, знае, че след Плевен и в двете посоки, пътниците от вагон-ресторанта стават като едно семейство, говорят едновременно и дори се разбират, препращат си бутилки, гледат се с умиление и са жива илюстрация, как ще изглежда човечеството след еди кога си, ако оцелее до тогава...

Та, Нашият човек просто на сила ми поръча кайсиева палинка, като за мезе ми разказваше как шерпите отгата Катманду го посветили в чудодейните свойства на кайсията. Как със шепа кайсиеви сушенки превземали чомолунгмите като едно нищо. Как Хилари, не президентшата на Клинтън, а оня Първият покорител, си правел настойка от спирт и кайсии, което си било чиста проба кайсиева ракия и прочие и прочие... Аз за компенсация му пробутах стария виц, добре сме направили с вноса от Унгария, защото на нашенците им изсъхнали кайсиите, докато на нашенките им цъфнали сливите и можем да преустановим вноса на сливова палинка... тогава именно, след третата или петата, вече не си спомнях точно, кайсиевка – прочетох тъкмо този вестник, интересно как съм го запазил! Колко са били впоследствие палинките, нямам точна историческа справка, но факт е, че Нашият човек съвсем естествено се оказа наш гостенин, факт от който съпругата ми беше явно очарована, поради което не си приказвахме известно време...

Това съвпадна по време с усиления усилия от моя страна да възприема няколко урока от Нашия човек, уроци които ако успееш да реализирам, ще можеш да си медитирам и дори да преодолявам гравитационните закони. Законите, според Него, били затова, да се заобикалят, преодоляват, дори – пренебрегват. Нямамо закон, който да не е бил многократно елиминиран, дори и за съвсем малко, но какво значело малко или много в космически мащаб! Още повече, че съм имал точно такива

трендафори, които според както сочела науката, били особено подходящи, ориентирани по земните силови линии и хармонирани с космическия вятър да ме повдигнат на ниво по-високо от средното за квадранта. Трябвало, разбира се, да се съобразят редица технически, чисто изчислителни изисквания. Най-важното от които е горивото, в случая – кайсиевата ракия.

Трябва да отбележа, че бидейки зодия Овен, в плановете си за бъдещето, както и в професионално отношение, все съм хвърчал нависоко. Това си ми беше вроден недъг, като на непоправим оптимист. Съпругата ми, както всяка нормална жена стъпила здраво на майката Земя, е полагала доста усилия да ме връща навреме при нея си. С някакво пето, шесто или не знам точно кое чувство, е усещала когато в мислите си съм подпофръквал от време на време или сегиз-тогиз и със заучен жест, както се дръпва синджирчето на Ве-Че казанчето, ме е отрезвявала. За което съм и безкрайно благодарен!

Нашият човек трябваше да си тръгва вече, по неговите си дела. Преговорихме техническите подробности и насрочихме опита за същата вечер. Тя се случи тиха и светла, до голяма степен интимна, изпълнена с нежна нега. В такива именно вечери се стига до откровения, ронят се сълзи върху нечие покровителствено рамо...

Прехвърлихме горивото в два двулитрови китайски термоса, за всеки по един. Седнахме на пейката плътно един до друг, като предварително я бяхме ориентирали по космическите оси и прегърнали термосите без капачките. Длъжен съм, в името на професионалната тайна, да премълча следващите действия, мога само да кажа, че през цялото време ми се натрапваше някаква връзка с Булгаков и приятелите му Майсторът и Маргарита. Явно механизмите бяха сродни. След като горивото в термоса ми започна да се изчерпва и мина на резерва, усетих как аз самият някак олекнах. Мимоходом ще спомена, че през описания период тежах точно два пъти по-малко от настоящия. Това сигурно е улеснило експеримента. Видях как връзките на трендафорите ми шръкнаха предизвикателно нагоре, а разхлабеното налче на левия ток завибрира в луфта образуван между мене и планетата. Тръпката беше същата както при Гагарин...

Какво толкова му харесват на соловото летене, не знам! Нещо ме притисна в слабините и сякаш изтръгна някаква топка, която болезнено се придвижи нагоре и заседна някъде в слънчевото ми сплитане. Разплете се, надигна се още нагоре и зае мястото на третата сливица. И до сега си я имам. Изпуснах термоса, от доста високо, вече ненужен. Чух го да

изхрусква. Жалко, добро другарче ми беше – много нещо сме изпили заедно... Несръчно оправих равновесието. Значи това било то – да преодолееш гравитацията. Нищо особено, дори се чувстваш нестабилно. Къде, къде е по-комфортно в самолет, има и стюардеси и предлагат разни работи.

Нашият човек явно се стягаше за път, беше заел аеродинамична стойка на няколко метра над пейката и си забождаше крачолите със секретни игли. Стискаше между коленете термоса, вече с капачка. Опитах се да махна за сбогом, загубих равновесие, загубих и него от погледа си.

Впоследствие съжалявах за прибързаното сбогуване, много въпроси останаха висящи.

Колко дълго съм се реял, бях без чувство за време, не знаех и какво искам. Помня, някъде над двора на съседката, същата онази с мъжа с кайсиите, нещо се оплетох. Нещото фактически беше сложното съоръжение на телевизионната антена, вирната високо нагоре, гледано от земята, а гледано от новата ми гледна точка, безобразно ниско – в краката ми. Нещо като вълчи капан за глупави антигравитатори... Трендафорът ми се закачи, нещо ме прободеше, уж леко, едвам се въздържах да не извикам, дръпнах, освободих си крака. Запърхах като врабче, загубих тяга и височина. Опитах несъзнателно всички стилове в плуването за части от секундата, колкото да се измъкна от аероторията на съседите и тупнах в лехата с лопуша. Преди да загубя съзнание помня, че чувството ми за вина се смеси странно с думите на отдавна покойната ми леля: „Синко, синко, още на лопуш пикаеш, а си взел да правиш велики дела...“

От само себе си се разбира, че любящата съпруга наруши обета си за мълчание, само и само да ми каже какво точно мисли за мене, че жалко за младостта и снагата ми, отсега като я троя с такива количества алкохол, че да взема да се погледна на какво прасе приличам, целият в кал и лопуш и на всичкото отгоре без една обувка! Добре, поне, че другото пиянде си отишло като отмъкнало термоса...

Не повярва ни дума от всичките ми обстоятелствени обяснения, прошарени с научни термини и клетви за истинност.

На другия ден, обаче, когато съседът донесе ешът на трендафора, намерен закачен на антената, на височина необяснима и недостъпна за нормалното въображение и с цел – скандал, любящата съпруга стана цялата на големи, много големи очи. Какво ли нямаше в тези големи очи!

Същите тези големи, много големи очи, с прибавка от бръчици, по една за всичките тези години, от него ден до деня, когато ме откриха на тавана с трендафоршпе увити във вестника като бонбон, ми казаха:

– Въобще не се опитвай да си правиш пак експерименти! Първо, трендафорите вече няма да ти станат, ще ти са малки! И второ, килограмите ти са вече двойно!

Трябваше да обясня, че горивото...

– И трето, такова количество гориво вече не можеш да носиш! Не си на онези години вече...

Беше, както винаги, права. Необяснимо защо, сприхаво додаде:

– И ако е въпросът, нямаме вече съседки, които да си заслужават риска!

Февруари 1995 г.

КРАЙ

© 1995 Велимир Петров

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11029>]